

Dim Zupan

Spoštovani,

odlomka sta naključno izbrani strani iz mojega zadnjega romana, ki sem ga naslovil LETEČI MAČKI, obsega nekaj čez štiristo strani in je bil končan v začetku leta 93, vam pa prepuščam izbiro glede na primernost za eventualno objavo v vaši cenjeni reviji. Opisujem skupino mladih, morda generacije, ki sedaj že počasi sivi, skušam orisati njihov odnos do časa in prostora. Prijatelj, ki včasih prebere kakšen moj tekst, še preden je objavljen, mi je dejal po branju Letečih mačkov: »V bistvu mi nisi povedal nič novega, vsega tega in še kaj več se spominjam iz svojih mladih dni!« Ta njegova pripomba me je zelo razveselila, ker me je prepričala, da sem uspel ujeti atmosfero nekega polpreteklega časa. Čeprav sam tega nisem izrecno načrtoval, pa me drugi bralci, ki so strokovno dovolj podkovani, prepričujejo, da gre pri Letečih mačkih v bistvu za mladinski roman. Sam stojim na stališču, da takšno razmejevanje sploh ni pomembno, verjamem, da je kvalitetno delo brezčasno in prav čas je tisti sodnik, ki ga na koncu uvrsti na njegovo pravo mesto.

Lj, 19. VI. 1994

Iz romana LETEČI MAČKI

Zatulil je in se hotel bos pognati proti ujetemu, po nekaj korakih pa se je ustavil in se, loveč ravnotežje, odpravil nazaj k avtu: »Hudiča, kako bode, Meta, vrzi mi čevlje, zdaj smo ga pa dobili.«

»Samo mimo sem šel,« je šlo kar na jok ujetemu škratu, »res, prisežem, nič nisem videl.«

»Samo mimo si šel,« ga je nahrulil Nejc, »zakaj ti pa potem visi tista žvarovna iz hlač?«

Borut je pogledal na omenjeno mesto in ko je zagledal nekaj podobnega roza šminki, ga je z gnusom odrinil od sebe:

»Pusti ga, prasca, ta naju bo še poscal.«

Ko je Nejc videl skremženi Borutov obraz, poln gnusa, je tudi sam izpustil nesrečnega ljubitelja pikantnih prizorov, ki je planil proti robu ploščadi in naprej dol po klancu, ravno še o pravem času, kajti tistemu v gatah je Meta že izročila čevlje in je z obžalovanjem dejal:

»Škoda, da sta ga spustila, ta baraba se stalno mota tu okoli, treba bi ga bilo prebiti kot mačka, da bi ga za vselej minilo veselje.«

»Ne bi bilo kam udariti, je bil kot vreča dreka,« je dejal opravičujoče se Nejc.

»O, brez skrbi, taki razumejo samo na palico,« je dejal možki, ki se je šele sedaj prav zavedal, da je nekoliko neobičajno oblečen in se je hitro pobral nazaj v avto k Meti.

Dogodek ni nudil takšnega zadoščenja, kot je Nejc predvideval. »Kljub temu, kako je bil ogaben, se mi je skoraj zasmilil.«

»Saj si ga videl, kakšen je bil. Pedenj možic z roza šminko, ogaben in žalosten primerek človeške vrste...«

*

Megleno jutro je napovedovalo lep dan, ko se je peljala skozi mesto novopečena bukloprodajalska družčina.

»Poglej no, kdo bi si mislil, koliko ljudi je že pokonci ob petih zjutraj,« se je čudil Borut.

Poleg Mateja, ki je šofiral, je sedel Jaro.

»To je perspektiva naše bodočnosti,« je dejal, »ko doštudiraš ali se izučiš, te čaka tole, služba, družina, služba, družina, vse dokler te ne strpajo v dom za obnemogle porivače.«

Matej je zmajal z glavo: »Včasih se sprašujem, če se sploh spleča. Vse življenje se goniš za standardom, grabiš in grebeš, da imaš na koncu ravno toliko, kot zadnji klošar s pod mosta, razlika je samo v lesu.«

»Da potem lahko dediči zafučkajo tisto, kar si priskoparil,« ga je dopolnil Jaro.

»Zato pa si moramo zdaj čim več privoščiti, čim več izkusiti. Nejc in Borut sta ubrala pravo pot. Šola bo že počakala, važno je, da si ogledaš svet, ko si še mlad, ko imaš kaj od tega. Kako kaj napreduje zadeva? Že kaj vesta, na katero ladjo se bosta vkrcala?« je vprašal Matej.

»Moj stari je napisal pismo direktorju, s katerim se dobro poznata. Sedaj čakava na odgovor,« je pojasnil Borut.

»Kovčke imava tako rekoč spakirane,« se je zarežal Nejc, »kam jo pa pravza-prav mahamo?«

»Po mojih podatkih Maribor še ni preveč obdelan.«